

UCZNIOWIE MISJONARZE

Materiały homiletyczne na rok liturgiczny 2025/2026

XXIII niedziela zwykła – uroczystość Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata

CYKL A | CZĘŚĆ 4

UCZNIOWIE-MISJONARZE

Materiały homiletyczne na rok liturgiczny 2025/2026

Cykl A

CZĘŚĆ 4

UCZNIOWIE-MISJONARZE

Materiały homiletyczne na rok liturgiczny 2025/2026
XXIII niedziela zwykła – uroczystość Jezusa Chrystusa Króla
Wszechświata

Cykl A

CZĘŚĆ 4

Redakcja: *ks. Michał Dąbrówka*

Wydział Duszpasterstwa Ogólnego
Kurii Diecezjalnej w Tarnowie

© by Wydawnictwo Biblos, Tarnów 2026

Nihil obstat
Tarnów, dnia 03.08.2026 r.
ks. prof. dr hab. Janusz Królikowski

Imprimatur
OW-2.2/28/26, Tarnów, dnia 04.08.2026 r.
Wikariusz generalny
† Stanisław Salaterski

Projekt okładki:
Mateusz Kowal

Wydział Duszpasterstwa Ogólnego
Kurii Diecezjalnej w Tarnowie
ul. Piłsudskiego 6, 33-100 Tarnów
tel. 14-63-17-380
e-mail: wydzdusz@diecezja.tarnow.pl

Druk: Poligrafia Wydawnictwa Biblos

ISBN (online) 978-83-8354-304-8

Biblos
WYDAWNICTWO

Plac Katedralny 6, 33-100 Tarnów
+48 571 261 473

biblos@biblos.pl
www.biblos.pl
@wydawnictwobiblos

SPIS TREŚCI

Wprowadzenie	7
TEMATY HOMILII	9
XXIII NIEDZIELA ZWYKŁA – 06.09.2026	12
UROCZYSTOŚĆ NARODZENIA NAJŚWIĘTSZEJ MARYI PANNY – 08.09.2026	19
XXIV NIEDZIELA ZWYKŁA. TYDZIEŃ WYCHOWANIA – 13.09.2026	25
XXV NIEDZIELA ZWYKŁA. ŚWIATOWY DZIEŃ ŚRODKÓW SPOŁECZNEGO PRZEKAZU – 20.09.2026	30
XXVI NIEDZIELA ZWYKŁA. ŚWIATOWY DZIEŃ MIGRANTA I UCHODźCY – 27.09.2026	36
XXVII NIEDZIELA ZWYKŁA – 04.10.2026	41
XXVIII NIEDZIELA ZWYKŁA. DZIEŃ PAPIESKI – 11.10.2026	43
XXIX NIEDZIELA ZWYKŁA. ŚWIATOWY DZIEŃ MISYJNY – 18.10.2026	43
XXX NIEDZIELA ZWYKŁA – 25.10.2026	44
UROCZYSTOŚĆ POŚWIĘCENIA WŁASNEGO KOŚCIOŁA – 25.10.2026	50
UROCZYSTOŚĆ WSZYSTKICH ŚWIĘTYCH – 01.11.2026	55

MSZA NA CMENTARZU	61
WSPOMNIENIE WSZYSTKICH WIERNYCH ZMARŁYCH – 02.11.2026	67
XXXII NIEDZIELA ZWYKŁA. DZIEŃ SOLIDARNOŚCI Z KOŚCIOŁEM PRZEŚLADOWANYM – 08.11.2026	73
XXXIII NIEDZIELA ZWYKŁA. ŚWIATOWY DZIEŃ UBOGICH – 15.11.2026	79
UROCZYSTOŚĆ JEZUSA CHRYSTUSA KRÓLA WSZECHŚWIATA. ŚWIATOWY DZIEŃ MŁODZIEŻY – 22.11.2026	86

WPROWADZENIE

Tytuł [...] „Uczniowie-misjonarze” nawiązuje do [...] tytułu ostatniej części *Relatio finalis* rzymskiego synodu zakończonego w 2024 roku. U podstaw jest papieskie używanie tego zwrotu wyraźnie po to, by uświadomić i pamiętać, że nie można być uczniem Chrystusa bez dawania o Nim świadectwa, a równocześnie nie da się być misjonarzem Chrystusa bez stałego czerpania ze szkoły Chrystusa. Stąd, podobnie jak myśl przewodnia Jubileuszu 2025 „Pielgrzymi nadziei”, również hasło programu duszpasterskiego „Uczniowie-misjonarze” przypomina ważny aspekt tożsamości chrześcijanina i jego misję, że jako dzieci Boże jesteśmy Chrystusowymi uczniami i zarazem misjonarzami, ale też to, że uczniem-misjonarzem Chrystusa trzeba się ciągle stawiać. Tym bardziej aktualnie, wobec trudnych uwarunkowań i wezwań, które ujawniają się dziś w życiu osobistym, rodzinnym i parafialnym, powinniśmy zadbać o lepszą jakość bycia uczniem-misjonarzem Chrystusa, by być bardziej wiernym, gorliwym i zaangażowanym w dzieło wzrostu i stawiania się na miarę naszego Pana i Mistrza. Domaga się to życia Jego słowem, przeżywania Jego obecności, czerpania z niej, naśladowania Go we wszystkim, by trwać w zjednoczeniu z Nim i przedłużać Jego zbawcze posłannictwo.

Mając tego świadomość, twórcy programu wyraźnie sugerują duszpasterzom i wiernym, by w centrum całego procesu formacyjnego było działanie na rzecz kształtowania i rozwoju osobowej więzi z Jezusem. Słuszność i aktualność tego formacyjnego fundamentu stale się ujawnia we wszelkich analizach aktualnej sytuacji Kościoła, rodziny chrześcijańskiej i życia wiernych. To jest klucz do wzrastania i rozwoju nowego człowieka ku wyżynom nieba i na miarę oczekiwań Boga. Jeśli w sercu chrześcijanina jest żywa wiara, to spogląda na życie w świetle objawionej prawdy, nie trzeba go motywować do korzystania z Bożej łaskowości, żyje miłością Boga, w Nim pokłada nadzieję,

inaczej widzi sens swego życia, wszelkiego cierpienia i znoju, pragnie być uczniem Chrystusa i Jego apostołem.

W tej perspektywie ujawnia się znaczenie kerygmatu w procesie formacyjnym. Na nim trzeba oprzeć odnowę chrześcijańskiej egzystencji i przepowiadania Kościoła. Powinni to zobaczyć i uznać zwłaszcza wszyscy duszpasterze i katechizujący. Zgodnie z podpowiedzią papieża Franciszka trzeba zadbać o to, „żeby [przepowiadanie] wyrażało zbawczą miłość Boga, uprzednią w stosunku do moralnych i religijnych zobowiązań; żeby nie narzucało prawdy i odwoływało się do wolności; żeby miało pewne cechy radości, bodźca, żywotności i harmonijnej pełni, niesprowadzającej przepowiadania do kilku doktryn, czasem bardziej filozoficznych niż ewangelicznych. Domaga się to od ewangelizatora niektórych postaw, pomagających lepiej przyjąć orędzie: bliskości, otwarcia na dialog, cierpliwości, serdecznego przyjęcia, które nie potępia” (EG 165).

(bp A. Czaja, *Elementarz chrześcijańskiej formacji. Uczniowie-misjonarze*, w: *Uczniowie-misjonarze. Program duszpasterski Kościoła katolickiego w Polsce na rok 2025/2026*, zeszyt teologiczno-pastoralny, Opole 2025, s. 14-15)

TEMATY HOMILII

Umiejętności uczniów-misjonarzy

XXIII niedziela zwykła – *Umiejętność upominania*

Orędzie: Bóg nie chce śmierci grzesznika, lecz aby się nawrócił i miał życie. Posługuje się w tym słowem upomnienia, do którego wzywa swoich uczniów.

Uroczystość Narodzenia Najświętszej Maryi Panny – *Umiejętność współdziałania z Bogiem*

Orędzie: Bóg realizuje historię zbawienia przez ludzi, którzy uczą się z Nim współdziałać. Maryja staje się najpiękniejszym przykładem uczennicy i misjonarki, ponieważ pozwala Bogu działać w swoim życiu.

XXIV niedziela zwykła. Tydzień Wychowania – *Umiejętność przebaczenia*

Orędzie: Bóg najpierw darował nam niewyobrażalny dług grzechów. Człowiek, który żyje doświadczeniem Bożego miłosierdzia, otrzymuje siłę do przebaczenia innym.

XXV niedziela zwykła. Światowy Dzień Środków Społecznego Przekazu – *Umiejętność ewangelizowania*

Orędzie: Bóg jest hojnym Gospodarzem, który powołuje każdego człowieka na rynek pracy o różnych godzinach, oferując wszystkim ten sam dar zbawienia. Ludzka twarz i głos są święte, bo noszą odblask Bożej miłości.

XXVI niedziela zwykła. Światowy Dzień Migranta i Uchodźcy – *Umiejętność nawracania się*

Orędzie: Bóg ciągle daje nam czas i możliwość, by się nawrócić.

XXVII niedziela zwykła

List KEP na XXVI Dzień Papieski

XXVIII niedziela zwykła. Dzień Papieski

Materiały zostaną przesłane przez Fundację „Dzieło Nowego Tysiąclecia”

XXIX niedziela zwykła. Światowy Dzień Misyjny

Materiały zostaną przesłane przez Krajowy Sekretariat Papieskiego Dzieła Rozkrzewiania Wiary w Warszawie

XXX niedziela zwykła – *Zobacz w drugim samego siebie, a zobaczysz w nim Boga*

Orędzie: Bóg zaprasza nas do pełnej miłości, którą sam wyraża wobec najbardziej potrzebujących i pokrzywdzonych, bo w nich możemy odnaleźć „drugiego samego siebie”.

Uroczystość Poświęcenia Własnego Kościoła – *On tu jest*

Orędzie: Bóg mieszka w świątyni. Jest to znak Jego obecności i troski o swój lud oraz pragnienia, by dusza człowieka stawała się Jego mistyczną świątynią.

Uroczystość Wszystkich Świętych – *Tęsknota za Ojczyzną, która nie przemija*

Orędzie: Bóg objawia nam dzisiaj, że naszą prawdziwą Ojczyzną jest niebo, wszyscy święci są naszymi braćmi i siostrami, a drogą prowadzącą do domu Ojca są błogosławieństwa.

Msza na cmentarzu – *My widzimy groby, a Bóg wielki tłum*

Orędzie: Bóg rozszerza nasze spojrzenie. Chrystus nie obiecuje ocalenia od śmierci biologicznej, lecz przeprowadzenie przez nią do życia, które się nie kończy.

Wspomnienie Wszystkich Wiernych Zmarłych – *Śmierć jest przejściem do życia wiecznego*

Orędzie: Chrystus przez swoją śmierć i zmartwychwstanie objawił, że śmierć nie jest końcem, lecz przejściem do życia wiecznego. Dlatego Kościół jest wspólnotą żywych i zmarłych.

XXXII niedziela zwykła. Dzień Solidarności z Kościołem Prześladowanym – *Czuwanie w Chrystusie*

Orędzie: Chrystus przychodzi jako Oblubieniec, który zaprasza nas na ucztę życia wiecznego. Nie chce, aby nasze serca były pogrążone w duchowym śnie, lecz aby płonęły żywą wiarą. Bóg daje nam „oliwę” potrzebną do podtrzymywania światła: swoją łaskę, słowo Boże, Eucharystię i obecność Kościoła.

XXXIII niedziela zwykła. Światowy Dzień Ubogich – *Nie zakopywać daru wiary*

Orędzie: Chrystus powierza każdemu człowiekowi największe dary – życie, wiarę i Ewangelię. Nie oczekuje jednak, że je zachowamy jedynie dla siebie, lecz że będą przynosiły owoce. Wiara wzrasta wtedy, gdy staje się świadectwem, służbą i miłością wobec drugiego człowieka, szczególnie ubogiego.

Uroczystość Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata. Światowy Dzień Młodzieży – *Nie wystarczy powiedzieć: „Jezus jest Królem”*

Orędzie: Chrystus nie przestaje szukać młodych ludzi i chce spotykać ich przede wszystkim przez świadectwo tych, którzy są im najbliżsi. Wiara rodzi się nie z nakazów i powtarzanych formuł, ale z osobistego spotkania z Jezusem i z przykładu życia tych, którzy Mu zaufali.

XXIII NIEDZIELA ZWYKŁA – 06.09.2026

I czyt. Ez 33,7-9; Ps 95; II czyt. Rz 13,8-10; Ew. Mt 18,15-20

Proponowane pieśni:

Na wejście – „Bliskie jest Królestwo Boże”

Na przygotowanie darów – „Przyjmij, o Najświętszy Panie”

Na komunię – „Zróbcie Mu miejsce”

Na uwielbienie – „Dziękczynne pieśni śpiewajmy wspólnie”

Na zakończenie – „Błogosław, Panie, nas”

Wprowadzenie do Mszy Świętej

Na początku kolejnego roku pracy i nauki Chrystus uczy nas umiejętności upominania drugiego człowieka. W ten sposób przypomina nam, że jesteśmy odpowiedzialni za siebie nawzajem. Zwłaszcza za swoje zbawienie. Prośmy w tej Eucharystii o odwagę w podejmowaniu trudnych rozmów. Prośmy o delikatność i wrażliwość. Prośmy także o otwartość serca dla tych, którzy potrzebują nawrócenia.

Umiejętność upominania

Sytuacja egzystencjalna: Coraz rzadziej upominamy siebie nawzajem, zwłaszcza w sprawach, od których zależy życie wieczne.

Orędzie: Bóg nie chce śmierci grzesznika, lecz aby się nawrócił i miał życie. Posługuje się w tym słowem upomnienia, do którego wzywa swoich uczniów.

Apel: Podejmując rozmowę, w której chcemy kogoś upomnieć, zaczynijmy od opisanie swoich uczuć, a dopiero potem przejdźmy do nazwania niewłaściwego zachowania drugiej osoby.

I. Problemy z upominaniem

„Nie wtrącaj się w nie swoje sprawy. To jest moje życie i nie mów mi, co mam robić. Najlepiej wiem, co jest dla mnie dobre”. Być może usłyszeliśmy już kiedyś takie lub podobne słowa, kiedy zwróciliśmy komuś uwagę. A może siedzimy cicho i nie odzywamy się, bo boimy się, że właśnie takie słowa usłyszymy. Jakby nie było, to skutek jest taki, że coraz rzadziej upominamy siebie nawzajem, zwłaszcza w sprawach, które decydują o naszym życiu nie tylko doczesnym, ale przede wszystkim wiecznym.

Dlatego w dzisiejszym pierwszym czytaniu Bóg mówi do każdego i każdej z nas: „Ciebie, o synu człowieczy, wyznałem na stróża domu Izraela po to, byś słysząc z mych ust napomnienia, przestrzegał ich w moim imieniu” (Ez 33,7). Dobra nowina jest taka, że Bóg nie chce śmierci grzesznika, lecz aby się nawrócił i miał życie (por. Ez 33,11). Nie cieszy się ze zguby człowieka (por. Mdr 1,13). Wręcz przeciwnie. Chce mu pomóc w nawróceniu. Pytanie tylko, czy my Mu w tym pomożemy, zwracając uwagę na to, co jest nie tak, jak być powinno.

Rozpoczynając nowy rok szkolny, w którym dzieci i młodzież będą zdobywały nową wiedzę i umiejętności, chcemy rozpocząć cykl kazań na temat kilku ważnych umiejętności uczniów-misjonarzy Chrystusa. Dzisiaj zatrzymamy się nad umiejętnością upominania, a w kolejne niedziele usłyszymy o umiejętności przebaczenia, ewangelizowania i nawracania się. To są kluczowe umiejętności, które nabywamy w szkole Jezusa.

II. Obowiązek upominania

Dlaczego upominanie jest takie ważne? Bo w pewien sposób pozwala człowiekowi usłyszeć głos Boga. Jeżeli nie słucha już tego Bożego głosu, które rozbrzmiewa w jego sumieniu, to jedyną szansą, żeby go usłyszał, jest słowo drugiego człowieka. Dlatego Jezus nakłada na swoich uczniów obowiązek upominania i uczy ich tej trudnej sztuki w dzisiejszej Ewangelii. Co więcej, jak słyszeliśmy w pierwszym czytaniu, zapowiada konsekwencje

dla tych, którzy ten obowiązek zaniedbają. Przecież milczenie, gdy ktoś grzeszy, jest jednym z tzw. grzechów cudzych... chyba nieco zapomnianych w ostatnim czasie.

Jeśli te surowe konsekwencje milczenia nas oburzają, to posłuchajmy, co na temat nieudzielenia pomocy mówi *Kodeks karny* w artykule 162, paragraf 1: „Kto człowiekowi znajdującemu się w położeniu grożącym bezpośrednim niebezpieczeństwem utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu nie udziela pomocy, mogąc jej udzielić bez narażenia siebie lub innej osoby na niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3”. Skoro przestępstwem jest nieudzielenie pomocy człowiekowi w niebezpieczeństwie śmierci, to tym większym przestępstwem jest nieudzielenie mu tej pomocy w niebezpieczeństwie śmierci wiecznej.

III. Jak upominać z miłością?

W dzisiejszej Ewangelii Jezus uczy nas, jak upominać z miłością. Pokazuje konkretne etapy tego procesu. Wydaje się, że kluczowy jest ten pierwszy – rozmowa w cztery oczy. Chyba jej najbardziej nam brakuje. Boimy się tej trudnej konfrontacji. Wolimy zasłaniać się innymi, narzekać za plecami czy po prostu milczeć.

Jak zacząć taką rozmowę? Najlepiej od powiedzenia tego, co sami czujemy. „Martwię się o ciebie. Zależy mi na tobie. Bardzo się boję tej rozmowy. Wiem, że sam nie jestem idealny” – to są zdania, które mogą otworzyć nawet najszczelniej zamknięte serce. W psychologii mówi się o tzw. komunikacie „ja”, który pomaga przekazać to, na co nie ma naszej zgody. Krótko mówiąc, polega on na tym, że zaczynamy od opisu swoich uczuć, a dopiero potem przechodzimy do nazwania zachowania naszego rozmówcy. Warto poczytać sobie o tym komunikacie „ja”, jeśli mamy przed sobą perspektywę trudnej rozmowy.

IV. Modlitwa za tych, których musimy upomnieć

Zanim jednak podejmiemy z kimś ten trudny temat, trzeba się do tego przygotować przez modlitwę. To znamienne, że Jezus po nałożeniu na nas obowiązku upominania natychmiast dodaje: „Jeśli dwóch z was na ziemi zgodnie o coś prosić będzie, to wszystko otrzymają od mojego Ojca, który jest w niebie” (Mt 18,19).

Pomyślmy więc teraz o kimś, komu najbardziej jesteście dzisiaj winni słowo upomnienia. Przypomnijmy sobie twarz tej osoby i to, co nas z nią łączy. Pomyślmy o tej trudnej rozmowie, którą powinniśmy odbyć. I prosimy dzisiaj razem za te osoby. Uczestnicząc w Najświętszej Ofierze Chrystusa, wspólnie wołajmy do naszego Ojca: „Dla Jego bolesnej męki miej miłosierdzie dla nas i całego świata. Zmiłuj się nad nami wszystkimi i daj nam łaskę nawrócenia. Daj nam odwagę i umiejętność upominania z miłością. Przez Chrystusa, Pana naszego. Amen”.

Modlitwa wiernych

Wierząc w zapewnienie Jezusa, że „Jeśli dwóch z was na ziemi zgodnie o coś prosić będzie, to wszystko otrzymają od mojego Ojca, który jest w niebie”, przedstawmy Bogu nasze ufne błagania:

1. Módlmy się za pasterzy Kościoła, aby z odwagą przestrzegali lud Boży przed niebezpieczeństwem grzechu.
2. Módlmy się za zatwardziałych grzeszników, aby słysząc głos Pana, otwarli swoje serca na łaskę nawrócenia.
3. Módlmy się za rządzącymi państwami, a szczególnie naszą Ojczyzną, aby kierowali się głosem dobrze uformowanego sumienia.
4. Módlmy się za zmarłych (a szczególnie za N.), aby obmyci z grzechów w Najświętszej Krwi Chrystusa, otrzymali udział w radości nieba.
5. Módlmy się za nas samych, aby uczestnictwo w tej Eucharystii rozwinęło w nas umiejętność upominania z miłością.

Wysłuchaj, Ojcze, naszego wołania, które zanosimy do Ciebie przez Chrystusa, Pana naszego. Amen.

Przed rozesłaniem

Na koniec dzisiejszej Eucharystii pomyślmy, komu jesteśmy winni słowo upomnienia. Zawierzmy samych siebie i tę osobę Bożemu miłosierdziu. A Boże błogosławieństwo niech doda nam odwagi do podjęcia tej ważnej rozmowy.

Adoracja Najświętszego Sakramentu

Pieśń – „Upadnij na kolana”

Z Księgi Psalmów: „Przyjdźcie, uwielbiajmy Go, padając na twarze, klękniemy przed Panem, który nas stworzył. Albowiem On jest naszym Bogiem, a my ludem Jego pastwiska i owcami w Jego ręku” (Ps 95,6-7).

Panie, Jezu Chryste, odpowiadając na tę zachętę z dzisiejszego psalmu, klękamy przed Tobą i wyznajemy, że jesteś naszym Bogiem, a my Twoim stworzeniem. Ty jesteś naszym Mistrzem, a my Twoimi uczniami. Chcemy więc uczyć się od Ciebie umiejętności upominania z miłością drugiego człowieka. Chcemy też prosić Cię o odwagę, by nie milczeć wtedy, gdy trzeba mówić. Najpierw jednak chcemy Ci podziękować za to, co otrzymujemy z Twojej łaskowości. Bo Ty zawsze najpierw dajesz, a dopiero potem stawiasz wymagania.

Będziemy powtarzać: **DZIEKUJEMY CI, JEZU!**

- za to, że troszczysz się o nas, jak dobry pasterz o swoje owce...
- za czas wakacyjnego wypoczynku...
- za wszystkich dobrych ludzi, których spotkaliśmy i piękne chwile, które przeżyliśmy...
- za to, że uczysz nas trudnej sztuki upominania, przypominając, że jesteśmy odpowiedzialni za siebie nawzajem...
- za to, że posyłasz nam ludzi, którzy nas upominają w Twoim imieniu...
- za to, że zależy Ci na naszym zbawieniu...

W chwili ciszy chcemy Ci teraz podziękować za to, co od Ciebie otrzymaliśmy i wciąż otrzymujemy.

(Chwila ciszy)

Pieśń – „Twemu Sercu cześć składamy”

Z Księgi proroka Ezechiela: „Ciebie, o synu człowieczy, wyzna-
czyłem na stróża domu Izraela po to, byś słysząc z mych ust na-
pomnienia, przestrzegał ich w moim imieniu” (Ez 33,7).

Mamy świadomość, że te słowa wypowiedziane do proroka
Ezechiela odnoszą się do każdego i każdej z nas. Mamy świado-
mość, że wzywasz nas do odpowiedzialności za siebie nawzajem.
Jednocześnie wiemy dobrze i przyznajemy ze skrucą, że niejed-
nokrotnie milczeliśmy wtedy, kiedy trzeba było zwrócić uwagę.
Bo tak było wygodniej, bo tak było bezpieczniej, bo tak było pro-
ściej. Chcemy Cię za to przeprosić i prosić o przebaczenie.
Zwłaszcza za popełniane przez nas tak zwane grzechy cudze.

Będziemy powtarzać: PRZEPRASZAMY CIĘ, JEZU!

- za namawianie do grzechu...
- za nakazywanie, by ktoś zgrzeszył...
- za pozwalanie na grzech...
- za pobudzanie do grzechu...
- za pochwalanie grzechu...
- za milczenie, gdy ktoś grzeszył...
- za niekaranie za grzech...
- za pomaganie innym w grzeszeniu...
- za usprawiedliwianie grzechu innych...

W chwili ciszy chcemy teraz przeprosić Cię za to, co w sposób
szczególny wyrzuca nam nasze sumienie.

(Chwila ciszy)

Pieśń – „Boże, w dobroci nigdy nieprzebrany”

Z Ewangelii wg św. Mateusza: „Gdy brat twój zgrzeszy przeciw tobie, idź i upomnij go w cztery oczy. Jeśli cię usłucha, pozyskasz swego brata” (Mt 18,15).

Jezu Chryste, wiemy dobrze, jak trudna jest to sztuka. Ty znasz nasze serca i wiesz, jak bardzo się jej boimy – jak bardzo boimy się porozmawiać z kimś, zwrócić mu uwagę, upomnieć. Już nieraz usłyszeliśmy: „Nie wtrącaj się w nie swoje sprawy. To jest moje życie i nie mów mi, co mam robić. Najlepiej wiem, co jest dla mnie dobre”. Dlatego prosimy Cię najpierw o odwagę do podejmowania takich rozmów, ale także o umiejętność ich prowadzenia. Wlej w nasze serca miłość do tych, których powinniśmy upomnieć, aby poczuli, że zależy nam na ich dobru i szczęściu wiecznym.

Będziemy powtarzać: PROSIMY CIĘ, JEZU!

- o świadomość, że jesteśmy odpowiedzialni za siebie nawzajem...
- o miłość do tych, których powinniśmy upomnieć...
- o odwagę do podjęcia trudnej rozmowy...
- o umiejętność właściwego dobierania słów...
- o otwartość serca dla tych, którzy błędzą...
- o nawrócenie dla zatwardziałych grzeszników...
- o łaskę wiecznego zbawienia dla nas wszystkich...
- o duchowe zmartwychwstanie dla każdego z nas...

W chwili ciszy chcemy Cię teraz prosić o to, czego najbardziej potrzebujemy.

(Chwila ciszy)

Panie Jezu, dziękujemy Ci za tę chwilę modlitwy i refleksji. Prosimy Cię, pobłogosław nas na to wszystko, co przygotowałeś dla nas w tym rozpoczynającym się roku nauki i pracy. Niech Twoje